

Роман ЗАЯЦЬ

здобувач магістерського рівня
спеціальності "Публічне управління та адміністрування"

Науковий керівник: д.е.н., професор Алла МЕЛЬНИК

ІНСТИТУЦІЙНИЙ БАЗИС ВЗАЄМОДІЇ МІСЦЕВИХ ОРГАНІВ ВЛАДИ В ПИТАННЯХ ЦИВІЛЬНОГО ЗАХИСТУ

Інституційний базис взаємодії місцевих органів влади в питаннях цивільного захисту складається з різних елементів: нормативно-правової бази, організаційних структур місцевих органів влади, спеціалізованих підрозділів та системи координації між різними інституціями, службами та громадськістю. Важливим аспектом є забезпечення ефективної взаємодії між органами місцевого самоврядування, державними структурами, рятувальними службами, підприємствами та громадянами, що дозволяє швидко і ефективно реагувати на надзвичайні ситуації на місцевому рівні.

Ефективність реалізації інституційного базису взаємодії місцевих органів влади в питаннях цивільного захисту знаходиться в прямій залежності від стану інституційної бази, що регулює правовідносини в цій сфері й забезпечує:

- "проведення єдиної державної політики та реалізацію повноважень органами влади і управління всіх рівнів, суб'єктами господарювання (незалежно від організаційно – правової форми та виду власності), громадськими об'єднаннями та громадянами в різних умовах надзвичайної обстановки;

- створення суспільно-політичних, організаційних, економічних, соціальних і правових умов, при яких не може бути прийнята жодна програма розвитку і розміщення продуктивних сил, не може бути розпочатий жоден експеримент, будівництво якого б то не було об'єкта, якщо це веде до зниження рівня безпеки і ступеня захищеності людей, якими б намірами і обставинами вони не

диктувалися, тобто попередження надзвичайних ситуацій різного характеру і підвищення сталого функціонування об'єктів соціально-економічного призначення і всієї інфраструктури;

- оперативне реагування та ефективне управління при виникненні надзвичайних ситуацій різного характеру, своєчасне відновлення безпеки і нормальних умов життєдіяльності населення і функціонування виробничо-економічних систем в зоні лиха" [1].

Нормативно-правовий базис визначається тим, що взаємодія місцевих органів влади в питаннях цивільного захисту регулюється низкою законів, підзаконних актів та стандартів, що визначають права та обов'язки місцевих органів влади, а також механізми реагування на надзвичайні ситуації. Основні нормативно-правові акти включають:

- Закон України "Про цивільний захист" - визначає загальні принципи організації цивільного захисту в Україні, відповідальність органів місцевої влади та інші питання, пов'язані з забезпеченням безпеки населення.

- Кодекс цивільного захисту України - встановлює організаційно-правову основу цивільного захисту в державі, зокрема щодо взаємодії органів місцевого самоврядування, центральних органів виконавчої влади, а також взаємодії з іншими зацікавленими сторонами.

- Постанова Кабінету Міністрів України "Про затвердження Положення про цивільний захист" - регулює питання організації та функціонування органів управління, а також чітко визначає роль місцевих органів влади у вирішенні питань цивільного захисту.

- Закони і нормативи, що стосуються специфічних загроз (наприклад, щодо техногенних катастроф, радіаційної безпеки тощо) - визначають роль місцевих органів влади в боротьбі з конкретними видами надзвичайних ситуацій.

Місцеві органи влади відіграють ключову роль у забезпеченні безпеки на місцях, тому їх організаційна структура для цивільного

захисту є однією з основних складових інституційного базису. Це включає:

- міські, районні та обласні державні адміністрації: органи виконавчої влади, що виконують функції, пов'язані з реалізацією державної політики в сфері цивільного захисту на місцевому рівні. Вони координують роботу місцевих підрозділів, забезпечують ресурси для заходів цивільного захисту, а також взаємодіють із центральними органами влади,

- місцеві органи самоврядування (міські ради, селищні ради): органи, що займаються безпосередньо питаннями організації захисту населення на рівні територіальних громад. Вони координують діяльність місцевих комунальних служб і сприяють створенню необхідної інфраструктури для реагування на надзвичайні ситуації (укриття, запаси води, їжі тощо),

- координаційні ради з питань цивільного захисту: створюються на різних рівнях місцевої влади для координації дій між різними органами та службами (пожежні, медичні, поліція, рятувальні служби).

Важливим інституційним елементом управлінського впливу місцевого органу влади є його структурний підрозділ з питань цивільного захисту. Як правило це є підрозділ виконавчого комітету відповідної місцевої ради, до сфери повноважень якого є управління в сфері цивільного захисту, зокрема організація протипожежної безпеки, запобігання надзвичайним ситуаціям, менеджмент системи оповіщень. У невеликих за розміром територіальних громадах такі функції можуть виконувати групи осіб чи конкретна посадова особа, що здійснює менеджмент усіх суб'єктів, залучених до цивільного захисту на відповідній територіальній громаді.

Список використаних джерел:

1. Кулешов М. М., Садковий В. П., Тютюнник В. В. Державна система цивільного захисту: навч. посіб. Х.: НУЦЗУ, 2020. 232 с.

2. Про затвердження Положення про єдину державну систему цивільного захисту: постанова Кабінету Міністрів України від 9.01.2014 № 11. База даних “Законодавство України” ВР України.

URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/11-2014-%D0%BF#Text>

3. Про затвердження Інструкції щодо організації взаємодії між Державною службою України з надзвичайних ситуацій і Міністерством охорони здоров'я України в разі виникнення надзвичайних ситуацій : наказ МВС України та МОЗ України від 03.04.2018 № 275/600. // База даних «Законодавство України» / ВР України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0479-18>

Яна ЛАВРУК

здобувачка освітньо-професійної програми

«Менеджмент закладів охорони здоров'я», ЗУНУ

Науковий керівник: к.е.н., доцент кафедри менеджменту,

публічного управління та персоналу ЗУНУ

Олександра ОВСЯНЮК-БЕРДАДІНА

ВДОСКОНАЛЕННЯ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ ЗАКУПІВЛЕЮ МЕДИЧНИХ ПОСЛУГ У ЗАКЛАДІВ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я

Сучасна система охорони здоров'я стикається з низкою ключових викликів, серед яких обмежений доступ до медичних послуг, їх недостатня якість, а також низький рівень участі громадян у процесах управління як усією системою, так і окремими медичними закладами. Ці проблеми вказують на необхідність посилення публічного управління у цій сфері, зокрема шляхом удосконалення процедур закупівлі медичних послуг. Важливо, щоб цей підхід ґрунтувався на принципах відкритості, прозорості та публічності, що сприятиме не лише покращенню управлінських процесів, а й підвищенню рівня довіри громадськості до системи охорони здоров'я.